

Ano Jubilar Extraordinario da Misericordia

A Indulxencia

Diocese
Tui-Vigo

QUE SON AS INDULXENCIAS?

A etimoloxía latina da palabra pode axudar a situarnos nunha pista correcta. O verbo "indulgeo" significa "ser indulxente" e tamén "conceder". A indulxencia é, xa que logo, algo que se nos concede, benicamente, no noso favor.

O Catecismo da Igrexa Católica dános, en palabras de Paulo VI, unha definición máis precisa:

"A indulxencia é a remisión ante Deus da pena temporal polos pecados, xa perdoados, en canto á culpa, que un fiel disposto e cumprindo certas condicións consegue por mediación da Igrexa que, como administradora da redención, distribúe e aplica con autoridade o tesouro das satisfaccións de Cristo e dos santos" (Catecismo, 1471).

A definición, exacta e densa, relaciona tres realidades: a remisión ou o perdón, o pecado, e a Igrexa. A indulxencia é unha forma de perdón que os fieis obteñen en relación cos seus pecados pola mediación da Igrexa.

QUE SE PERDOA COA INDULXENCIA?

Non se perdoan os pecados, xa que o medio ordinario polo que o fiel recibe de Deus o perdón dos pecados é o sacramento da penitencia (cf. Catecismo, 1486). Pero, segundo a doutrina católica, o pecado implica dúas consecuencias: leva consigo unha "pena eterna" e unha "pena temporal". Que é a pena eterna? É a privación da comunión con Deus. Quen peca mortalmente perde a amizade con Deus, privándose, se non se arrepiñe e acode ao sacramento da penitencia, da unión con El para sempre.

Pero aínda que o perdón do pecado por medio do sacramento da Penitencia inclúe a remisión da pena eterna, permanece aínda a chamada "pena temporal". A pena temporal é o sufrimento que comporta a purificación da desorde introducida na persoa polo pecado. Esta pena debe ser purgada nesta vida ou na outra (no purgatorio), para que o fiel cristián quede libre do rastro que o pecado deixou na súa vida.

Podemos facer **unha comparación**. Imaxinemos unha intervención cirúrxica: un transplante de corazón, por exemplo. O novo corazón salvou a vida do paciente. O doente vese así liberado dunha morte segura. Pero, cando a operación rematou con éxito, e mesmo cando o enfermo xa está fóra de perigo, permanece a necesidade dunha recuperación completa. É preciso sandar as feridas que o mal funcionamento do corazón anterior e a propia intervención causaron no corpo. Do mesmo xeito, o pecador que foi perdoado das súas culpas, aínda que está salvado; é dicir, liberado da pena eterna merecida polos seus pecados, ten aínda que restablecerse por completo, curando as consecuencias do pecado; é dicir, purificando as penas temporais merecidas por el.

A indulxencia é como un indulto, un perdón gratuïto destas penas temporais. É como se, tras a cirurxía e o transplante do corazón novo, foran pechadas de súpeto todas as feridas e o doente se recupérase de xeito rápido e sinxelo, auxiliado polo agarimo de quen o coida, a atención dilixente que recibe e a eficacia curativa dos medicamentos.

A Igrexa non é a autora, pero si a mediadora do perdón dos pecados e do perdón das penas temporais que conlevan os pecados. A través do sacramento da Penitencia, a Igrexa serve de mediadora a Cristo o Señor que di ao penitente: "Eu absólvote dos teus pecados". Coa concesión de indulxencias, a Igrexa distribúe entre os fieis a menciña eficaz dos méritos de Cristo noso Señor, ofrecidos pola humanidade. E nese precioso tesouro dos méritos de Cristo están incluídos tamén, porque o Señor os posibilita e fai seus, as boas obras da Virxe Benaventurada e dos santos. Eles, os santos, son os enfermeiros que se desvelan coidando da persoa danada polo pecado, para que poida recuperarse axiña das marcas deixadas polas feridas.

TEN SENTIDO FALAR HOXE DAS INDULXENCIAS?

Por suposto, xa que ten sentido proclamar as marabillas do amor de Deus manifestado en Cristo que acolle a cada persoa, a través do ministerio da Igrexa, para dicirlle coma ao paralítico: "Quédanche perdoados os teus pecados; colle a padiola e vaite á túa casa". Non só perdoa as nosas culpas, senón que tamén, a través da súa Igrexa, espallada sobre as nosas feridas o bálsamo curativo dos seus méritos infinitos e a caridade sen límites dos santos.

Guillermo Juan Morado.

Cóengo Penitenciario da Santa Igrexa Catedral de Tui

DA CARTA DO SANTO PADRE FRANCISCO COA QUE SE CONCEDE A INDULXENCIA CON OCASIÓN DO XUBILEU EXTRAORDINARIO DA MISERICORDIA

Para vivir e obter a indulxencia os fieis están chamados a facer unha breve peregrinación á porta da Misericordia, aberta en cada catedral ou igrexa establecida polo Bispo diocesano e nas catro basílicas papais de Roma, como un sinal do profundo desexo de conversión.

É importante que a este momento se una, principalmente, o sacramento da Reconciliación e a celebración da Eucaristía cunha reflexión sobre a misericordia. Será necesario acompañar estas celebracións coa profesión de fe e coa oración por min e polas intencións que levo no corazón para o ben da Igrexa e de todo o mundo.

Penso, ademais, en quen se verán imposibilitados de chegar á Porta Santa:

Os doentes e as persoas anciáns e soas, moitas veces en condicións de non poder saír da casa. Para eles vai ser de grande axuda vivir a enfermidade e o sufrimento como experiencia da proximidade ao Señor que no misterio da súa paixón, morte e resurrección indica o camiño-guía para dar sentido á dor e á soidade. Vivir con fe e esperanza alegre este momento de proba, recibindo a comunión ou participando na santa misa e na oración comunitaria, tamén a través dos diversos medios de comunicación, será para eles o xeito de obter a indulxencia xubilar.

Os presos, que experimentan a limitación da súa liberdade. O Xubileu sempre foi a ocasión dunha grande amnistía, destinada a facer partícipes a moitas persoas que, aínda merecendo unha pena, tomaron conciencia da inxustiza cometida e desexan sinceramente integrarse de novo na sociedade, aportando a súa contribución honesta... Nas capelas dos cárceres poderán gañar a indulxencia, e cada vez que pasen a través da porta da súa cela, dirixindo o seu pensamento e oración ao Pai, poida este xesto ser para eles o paso da Porta Santa, porque a misericordia de Deus, capaz de converter os corazóns, é tamén capaz de converter as reixas en experiencia de liberdade.

Cada vez que un fiel viva persoalmente unha ou máis obras de misericordia obterá certamente a indulxencia xubilar. De aí o compromiso de vivir a misericordia para obter a graza do perdón completo e total polo poder do amor do Pai que non exclúe a ninguén. Será, xa que logo, unha indulxencia xubilar plena, froito do acontecemento mesmo que se celebra e se vive na fe, esperanza e caridade.

Finalmente a indulxencia xubilar, pódese gañar tamén **para os defuntos**. A eles estamos unidos polo testemuño de fe e de caridade que nos deixaron. Así como nos lembramos deles na celebración eucarística, podemos tamén, no gran misterio da comunión dos santos, rogar por eles para que o rostro misericordioso do Pai os libere de todo rastro de culpa e poida abrazalos na felicidade que nunca remata.

CELEBRAR A RECONCILIACIÓN

Que necesitamos para unha boa confesión?

- ✚ *Exame de conciencia.* Na presenza do Señor, á luz da Palabra de Deus, recoñecemos o que fixemos mal e o ben que deixamos de facer.
- ✚ *Dor dos pecados.* Ante o noso pecado, sentimos ternos afastado de Deus.
- ✚ *Propósito de emenda.* Pedimos a axuda de Deus e prometemos volver á súa amizade.
- ✚ *Confesión dos pecados.* Confesamos con sinceridade os nosos pecados ao sacerdote, que nos acolle e escoita no nome de Xesús e da súa Igrexa.
- ✚ *Absolución.* O sacerdote, no nome do Señor e en comunión coa Igrexa, concede o perdón e a paz: *Eu absólvote dos teus pecados no nome do Pai e do Fillo e do Espírito Santo.*
- ✚ *Cumprir a penitencia.* Oramos e damos grazas ao Pai polo seu perdón. O Espírito Santo axúdanos a cumprir o que nos propón o sacerdote para reparar o dano causado polos nosos pecados e continuar o noso camiño de vida cristiá.

A ledicia do Perdón comprométenos a levar a todos o amor recibido e celebrado. As obras da misericordia son unha boa forma de facelo vida.